

TJEN FOLKET

NOVEMBER 1977

Innhold:

UNGDOMSKAMPANJA:

Leder: En viktig og lærerik ungdomskonferanse s. 2

Skal alle jobbe med ungdomskampanja? s. 6

Vi må ta oppgjør med våre egne feil i synet på ungdommen s. 7

Lær av Btyn/Hellerud SUF s. 8

ANTI-PYRÅKWATI KAMPANJA: Sjølkritikk for manglende sikkerhetsmateriale s.13

Sjølkritikk fra SK/AU for 17 mai arbeidet s.13

KVINNEKAMPEN: 8. mars 1978 s.14

Kritikk av Daghjemsaksjonen i Oslo s.16

Studieopplegg for kvinnearbeidet s.17

Sjølstudier betyr ikke at folk skal overlates til seg sjøl! s.19

Kritikk av TF-redaksjonen s.21

Svar fra TF-redaksjonen s.21

Ett mandat i Oslo "Opp som en tiger - ned som en skinnfell" s.22

Parola om ett mandat i Oslo var riktig s.22

Avvik i synet på den proletariske internsjonalismen, s.23

Svar fra TF-redaksjonen s.23

Om litteraturhenvisninger s.24

LEDER

LEDER: En viktig og lærerik ungdomskonferanse

Partiet har nettopp avholdt en konferanse om revolusjonær ungdomspolitik. Denne konferansen blei kalt sammen for å diskutere innretninga på den store ungdomskampanjen som partiet har satt som hovedoppgave for årsplanen. Konferansens oppgave var både å oppsummere situasjonen i ungdomsarbeidet, legge opp ei politisk linje for ungdomspolitikken og diskutere den organisatoriske gjennomføringa. Konferansen lyktes i gjennomføringa av disse oppgavene og betydde derfor et solid utgangspunkt for ungdomskampanja.

Det var enighet på konferansen om den store strategiske betydninga av ungdomsarbeidet. Det å sikre tusenvis av unge aktivister for kommunismen og titusenvis av unge klassekjempere er avgjørende for revolusjonens framtid. AKP(m-l) har stolte tradisjoner blant ungdommen, og dem gjelder det å følge opp. Det er farlig å tru at en har vunnet oppslutning blant ungdommen en gang for alle. Den må stadig vinnes på nytt. Dette krever at partiet sjøl er aktivt overfor ungdommen og viser ungdommen i handling at det står på flertallet av ungdommens side.

Dette var et spørsmål som konferansen la særlig stor vekt på. I arbeidet med ungdommen er det viktig at vi aldri gir grunn til tvil om at vi står fullt og helt på ungdommens side. Det betyr ikke at vi lukker øynene for de negative tendensene som finnes blant ungdommen. Men det betyr at vi mener disse tendensene er ei underordna side, og at flertallet av ungdommen er sunn og progressiv. Vi ønsker å bruke den naturlige opprørstrangen og virkelysten hos ungdommen til å styrke de positive sidene og høyne de unges revolusjonære bevissthet.

Ungdommen er knytta til klasser, og de unge fra arbeiderklassen opplever undertrykkinga annerledes og hardere enn ungdom fra småborgerskapet. Men samtidig

er ungdommens klasses tilhørighet noe flytende, fordi barn fra arbeiderklassen av og til tar skrittet fra sin egen klasse og opp i høyere klasser. Mer ofte skjer det at barn av småborgerskapet eller til og med borgerskapet nettopp gjennom ungdomsåra, tar skrittet ned i arbeiderklassen. Nettopp ungdommen blir særskilt undertrykt. Denne undertrykkinga stammer fra foreldrenes private «eiendomsrett» til barna. Marx og Engels kaller den private oppdragelsen for foreldrenes tyranni. I samfunnet blir ungdommen tråkka på og diskriminert. Denne undertrykkinga av de unge favner breiere enn undertrykkinga av arbeiderklassen. Derfor er det mulig nettopp blant ungdommen å skape en front som er breiere enn hva vi vil få til i de eldre generasjonene. Vi skal derfor ikke bare snakke om arbeiderklassens ungdom og arbeiderungdommen. Vi må også snakke om de breie laga av den progressive ungdommen. Nettopp blant ungdommen ligger forholda til rette for å isolere det lille reaksjonære mindretallet og mobilisere det store flertallet. Dette kjenner vi til fra vår egen praksis i de ganske mange tilfellene der vi har gjennomført breie ungdomsaksjoner.

UNGDOMSPAROLER

Konferansen behandla en god del forslag til ungdomsparoler. En del blei vedtatt, andre blei oversendt SK til vurdering. Det er viktig å konsentrere politikken i klare og lettfattelige paroler, slik at det blir lettere å utvikle kamp og aksjon. Diskusjonen om disse parolene er ikke slutt med konferansens behandling av dem. Hele partiet og de to ungdomsforbunda må nå studere dem nøye og komme med eventuelle endringsforslag. Kampanjen er ikke bare organisatorisk, men i høy grad politisk. Mao sier at «politikken og taktikken er livet til partiet». Det er derfor viktig at hvert enkelt parti-

medlem setter seg inn i parolene og tar standpunkt til dem. Bare gjennom en slik prosess vil vi få et ferdig utmeisla ungdomsprogram. Men det betyr ikke at vi skal sitte på disse parolene til da. De må også ut i massene for å bli tatt i bruk. Også gjennom aktive klassekamp vil vi lære å skjerpe parolene og rense dem for eventuelle svakheter. Her må vi følge prinsippet om «fra massene til massene» som Mao en gang instruerer oss om.

Av de parolene det var mest diskusjon om var parolen om soldatfagforening. Den blei derfor ikke vedtatt, men sendt ut til diskusjon. Saka er at partiets soldatpolitikk trenger en skikkelig diskusjon i partiet, der vi tar opp helheten og vurderer positive og negative erfaringer av arbeidet vårt. Det blei på konferansen hevda med styrke at vi for tida mangler en brei masseparole, en parole for å organisere det store flertallet av soldatene. Interesseorganisasjonen for soldater (IO) er for snevert lagt an til å fylle denne rollen, og tillitsmannsapparatet har jo gang på gang vist seg fullstendig ubrukelig for å vinne fram med krav og kampsaker. Det er i denne situasjonen det blir foreslått at vi skal engasjere oss i en kamp for å skape en virkelig brei og demokratisk soldatfagforening. Dette er jo ikke tillat i dag, og kampen for ei slik forening ville derfor bli en virkelig kamp for utvidelse av de demokratiske rettighetene for soldatene.

Spørsmålet om å finne velegna boligparoler for ungdommen bør også diskuteres skikkelig. De parolene vi har sendt ut er sjølsagt riktige. Grunnen til at konferansen ikke gikk til noe vedtak på dette punktet var at tida ikke strakk til for å gjøre en analyse av hvilke spørsmål som er de aller mest akutte akkurat nå, og hilken form parolene bør ha.

Sjøl om det altså er rikelig med spørsmål å diskutere ennå i paroleprogrammet, mener vi det er grunn til å slå fast at konferansen kom et betraktelig stykke videre i å stille klare og sentrale ungdomsparoler.

ORGANISERINGA AV KAMPANJEN

onferansen slutta opp om SKs direktiv for ungdomskampanjen og understreka at det til nå hadde vært tendenser til å ikke ta NKS like alvorlig som Rød Ungdom. Dette må korrigeres i det fortsatte arbeidet med kampanja.

Ei skikkelig ungdomskampanje krever at vi vinner slaget om ei skikkelig arbeidsdeling i partiet. Alle kan ikke gjøre alt. Alle kan heller ikke ha ungdomsarbeidet som hovedoppgave. Ja, en god del enkeltkamerater skal ikke ha det som oppgave i det hele tatt (utover behandlinga i laget og de obligatoriske studiene). Dette må vi holde fast på nettopp for at vi skal frigjøre det nødvendige antall kamerater til å drive med ungdomsarbeidet. De kameratene som får hovedansvar for de øvrige oppgavene får da et stort ansvar og må ha tilstrekkelig armslag til at de kan løse oppgavene sine godt.

Ved siden av den sentrale planen for kampanja er det viktig at DSer og lag har sine egne planer bygd på en konkret analyse av forholda for ungdommen og de taktiske motsigelsene på hvert enkelt sted. Det er også viktig at vi går fram etter prinsippet om å gjøre gjennombrudd på ett sted, ta grep om den første tredjedelen osv., slik at vi kan bruke framskredne erfaringer til å veilede tilbakeliggende enheter. Alle kamerater må også være dyktige i å bringe fram framskredne erfaringer, blant annet til internpressa.

Aksjonsprogram for ungdom (utkast)

Dette paroleprogrammet retter brodden mot noen av de skarpeste uttrykka for den kapitalistiske undertrykkinga av ungdommen. Det vender seg til arbeiderungdommen, studentene, skoleungdommen og de breie laga av progressiv ungdom og oppfordrer dem til å reise kampen for sine interesser mot borgerskapet og imperialismen. Noen av parolene peker på at den eneste løsinga på de problemene som flertallet av ungdommen står overfor er den

sosialistiske revolusjonen. Andre paroler tar sikte på å skape en slagkraftig aksjon for å gjennomføre konkrete krav her og nå. De uttrykker ungdommens mest brennende og nærliggende krav. Disse krava kan bare gjennomføres dersom de breie massene av ungdommen stiller seg bak dem og fører en aktiv kamp for dem, gjennom aksjoner og demonstrasjoner. Krava blir ikke gjennomført om de blir overlatt til Stortingets eller regjeringas nåde og unåde.

LEDER

Gjennom å utforme disse parolene har AKP(m-l) forsøkt å finne fram til de mest sentrale parolene og krava på hvert enkelt område, og satt det som en arbeidsoppgave å reise aksjoner for å få dem gjennomført. Dette har vi gjort fordi vi vet at kampen blir mer slagkraftig når den konsentrerer seg om noen få hovedområder. Dette betyr ikke at det ikke også er mange andre rettferdige krav som er reist, eller som bør reises. Men det er et uttrykk for en taktikk overfor fienden med konsentrerte slag.

(De parolene som står i parentes er ikke vedtatt, men foreslått.)

KAMP MOT ARBEIDSLØSHETA:

Vikrever arbeid nå.

Trygd til alle arbeidsløse, også ungdom.

Nei til 6 ukers kurs og annet gratisarbeid.

(Yrkesopplæring må gi arbeid.)

Minst 100 kroner dagen til alle arbeidsløse.

(Nei til tvangsflytting, arbeid der folk bor.)

UNGE ARBEIDERE:

Lik lønn for likt arbeid.

Minstelønn på 25 kroner timen.

(Unge arbeidere – ikke godta å bli tråkka på. Kamp for demokratiske rettigheter.)

SKOLEUNGDOM:

Vekk med karakterer og eksamen.

Nei til normerte prøver.

Vekk med elevfiendtlige skolereglement.

Nynorske lærebøker til samme tid og samme pris som bokmål.

Nei til religionsundervisning i skolen.

Utbetaling av lån og stipend når skolen begynner.

Økt stipend – rentefrie studielån.

(Kamp mot den borgerlige indoktrineringa.)

KAMP MOT UNDERTRYKKING AV UNGE JENTER:

Skikkelig prevensjonsundervisning fra og med u-skolen.

Sjølbestemt abort nå.

Nei til kjønnsdiskriminering ved ansettelser.

(Kamp mot porno og sexspekulanter.)

BOLIGKAMPEN:

(Krev at staten garanterer bolig til ungdom under utdanning.)

(Kamp mot boligdyrtida – senk husbankrenta.)

FOR ET STED Å VÆRE:

For et sted å være.

Nei til politivold

NATUR OG MILJØ:

(Kamp mot kapitalens rovdrift på natur og miljø, for den sosialistiske revolusjonen)

Nei til utbygging av Veig-Dagali

Nei til atomkraftverk

Nei til rasering av de samiske områdene

Nei til boring nord for 62°n)

KAMP MOT NASJONAL UNDERTRYKKING:

(Fullverdig undervisning på samisk fra første skoleår for samiske elever)

(Alle aktuelle lærebøker på samisk)

(Skikkelig morsmålsundervisning for fremmedarbeiderungdommen)

SOLDATKAMPEN:

6 og 8 gratis hjemreiser

Fullle demokratiske rettigheter for soldatene

Nei til soldater mot folket

Vekk med refs, kakebu og kadaverdisiplin

(Kamp for soldatfagforening)

STUDENTKAMPEN:

Vekk med disiplinærlova

Mot studierasjonaliseringa

Økt stipend og rentefrie studielån

(Kamp mot den borgerlige indoktrineringa)

(Vekk med karakterene)

ANTI-IMPERIALISTISK KAMP:

Kamp mot de to supermaktene – støtt frigjøringsbevegelsene

Seier for PAC

Svalbard er norsk land – avvis sovjetisk press

(Kamp mot Sovjet-aggresjon i Barentshavet)

(Kamp mot NATO og Warszawa-pakta)

IDRETT OG SPORT:

(Styrk masseidretten – nei til proffidrett)

Mot proffidrett – økte bevilgninger til masseidretten

Mot all reklame i idretten

Kraftig utbygging av idrettsanlegg over hele landet

(Nei til plombering av tunge motorsykler)

KAMP MOT FASCISMEN – FORBY NOR-SK FRONT

KONFERANSEN VEDTOK FØLGENDE PUNKTER FOR EN REVOLUSJONÆR UNGDOMSPOLITIKK

1) Den må skolere ungdommen i kommunismen. Vi trenger metoder og former for dette som er tilpassa ungdommens særskilte behov.

2) Den må propagere for sosialismen og revolusjonen, og dette krever igjen særskilte former for propaganda som er retta inn på ungdommen.

3) Den må forklare ungdommen betydninga av AKP(m-l) som ledelse for den revolusjonære kampen og vinne brei sympati for og støtte til AKP(m-l)s politikk blant ungdommen.

4) Den må rette seg til arbeiderungdommen, det arbeidende folkets ungdom og det breie laget av progressiv ungdom, og isolere den lille kjerna av borgerskapets reaksjonære ungdom.

5) Den må knytte ungdommen og ungdommens kamp til den klassekampen arbeiderklassen og det arbeidende folket forøvriger fører mot borgerskapet og gå inn for at ungdommen aktivt solidariserer seg med arbeiderklassen og andre undertrykte klasser og grupper.

6) Den må være internasjonalistisk og mobilisere ungdommen mot imperialismen/sosialimperialismen, for frigjøringsbevegelsene, den tredje verden og de sosialistiske landa.

7) Den må rette seg mot all utbytting, undertrykking og trakassering av ungdommen, hva enten den gjelder arbeiderungdommen, arbeidsledig ungdom, skoleungdommen, studentene, soldatene eller de unge jentene, og uforbeholdent stille seg på ungdommens side og støtte dens kamp for sine interesser.

8) Den må oppfordre ungdommen til kamp mot fascisme og rasisme.

9) Den må stå i skarp kamp mot opportunismen og revisjonismen, mot de borgerlige arbeiderpartiene, falske «venstre»-grupper blant ungdommen og mot arbeideraristokratiet.

10) Den må gå inn for ungdomsidretten.

11) Den må gjøre aktiv bruk av kulturen som en faktor for å vinne ungdommen i masseomfang og organisere ungdom i progressiv kulturell virksomhet.

12) Den må organisere ungdommen ut fra ungdommens særdrag i Rød Ungdom og NKS. Den indre og ytre virksomheten til disse organisasjonene må legges opp slik at den i fullt monn mobiliserer ungdommens skaperkraft og initiativ, samtidig som den lærer opp og trener nye kommunister.

13) Den må gå inn for å organisere ungdommen i progressive front- og masseorganisasjoner og for å gi de ungdomsorganisasjonene der ungdommen i dag fins en progressiv innretning og ledelse, og for å verve bredt blant ungdommen til våre ungdomsforbund, Rød Ungdom og NKS.

UNGDOMSKAMPANJEN

Skal alle jobbe med ungdomskampanja?

Partiets årsplan er mottatt med stor entusiasme, det har vært få innvendinger mot hovedprioriteringa av arbeidet. Men det er problemer og motsigelser på hva prioriteringa betyr i praksis. Jeg skal her oppsummere noen erfaringer jeg har hatt i arbeidet med ungdomskampanja.

ALLE SKAL DELTA I UNGDOMSKAMPANJA.

For det første er det endel folk som unndrar seg å jobbe med ungdommen og det er lag som ikke setter av nok kader til å jobbe med kampanja.

En annen motsatt tendens er at laga entusiastisk kaster seg over ungdomskampanja og oppfatter det som alle skal jobbe med ungdommen, mer eller mindre. Andre har ment at 80% av laga og medlemmene i partiet skulle jobbe med kampanja. Sjel ei prioritering med 70% av laga og en mindre del av medlemmene ville vært ei steinhard prioritering som vi ikke har hatt maken til i bevegelsens historie. *Hva ville skjedd om vi satte en så stor del av partiet på ungdomskampanja?* Partiet har andre store oppgaver: Vervekampanja, Klassekampen, Kvinnearbeid, streikestøtte, anti-imperialistisk arbeid, boligkampen, osv. Setter vi av så mye krefter på ungdomsarbeidet vil de andre områdene forsvinn, sånn at vi om et halvt år må vrenge om for å redde disse områdene.

Begge disse tendensene, de som unndrar seg og de som vil at alle skal drive med ungdomskampanja, er en trusel mot gjennomføringen av kampanja. De betyr at vi ikke får satt av nødvendig med krefter for å få gjennomført kampanja eller andre viktige oppgaver. Og løser vi ikke de underordnede oppgavene på en tilfredsstillende måte, vil det gå ut over ungdomskampanja. Ta f.eks. arbeidet med fornyelse av abonnenter, verving av nye og løssalg. Partiet kan ikke prioritere å lage ei stor kampanje for KK som omfatter hele partiet. Men setter vi alle krefter inn på ungdomskampanja og «glømmer» KK, så kan KK gå tilbake å bli ukeavis, det vil skade ungdomsarbeidet og partiarbeidet forøvrig. For å klare å utvide til 16 sider daglig, å holde KK på et stabilt nivå, samtidig som vi skal løse hovedoppgava, må vi bruke metoden med at utvalgte lag og utvalgte kamerater konsentrerer seg om KK-jobbing. Å lede en sirkel f.eks. er en hovedoppgave, det betyr at kameraten som leder må avlastes andre oppgaver, for å konsentrere seg om sirkelen og verving av deltakerne. Dette betyr at noen slett ikke jobber med ungdomskampanja, men med andre oppgaver, for at andre folk skal få henda frie til å jobbe med ungdomskampanja. — Alle kamerater skal sjølsagt delta i de sentrale diskusjonene om ung-

domspolitikken. Endel lag har fått beskjed om KK eller andre ting som viktigste oppgave, det er ut fra ei total vurdering distriktsstyrene gjør for å sikre at alle viktige oppgaver i distriktene blir utført. Det blir ei arbeidsdeling som sikrer at nødvendig med krefter blir avsatt til ungdomsarbeidet. — Alle unntak fra ungdomskampanja som viktigste oppgave for ei avdeling skal godkjennes av partiledelsen sentralt.

HVOR MANGE SKAL JOBBE MED UNGDOMSKAMPANJA?

Det har vært uklarhet hva prioriteringa av ungdomskampanja som hovedoppgave betyr. Når ikke alle skal delta og ikke 80%, hvor mange skal gjøre det? Ta et arbeidsplasslag, det er lite ungdom på plassen, laget skal drive faglig arbeid, streikestøtte, KK-salg, kvinnearbeid og studiesirkler. Laget har ikke hatt ungdomsansvarlig. For dette laget betyr det ei høy prioritering å sette av 20% av laget til ungdomsarbeid. — For andre lag kan det være riktig å sette halvparten av medlemmene til å ha ungdomskampanja som hovedoppgave eller viktig bioppgave.

IKKE BLAND SAMMEN KAMPANJENE.

Jeg vil advare mot å sause sammen kampanjene, at vervekampanja f.eks. skal legges opp til å verve ung-

* At noen ikke jobber med ungdomskampanja er helt nødvendig for at vi skal klare å sette av nok krefter til å gjennomføre den.

dom. Det er feilaktig, vi må få grep om det særegne ved de ulike kampanjene. Det særegne ved vervekampanja er at vi skal *verve*. Direktivet fra SK sier at vi raskt skal trekke inn kamerater som har stått partiet nær, at vi skal prioritere studiesirklene, klasse-sammensetninga av nye medlemmer, at vi skal fostre de nye medlemmene. Å rekruttere ungdom er en del av vervekampanja.

PRIORITER RIKTIG — KJEMP FOR EN NY ARBEIDSSTIL.

Skal vi oppfylle årsplanen kreves det at vi prioriterer oppgavene riktig. Vi har ei hovedoppgave, det betyr at vi setter inn mest krefter på den, vi setter ikke inn like mye krefter på alle avsnitt, vi kan ikke løse alle oppgaver like bra samtidig. Ei prioritering av oppgavene koster, det er andre oppgaver som vil lide under det. Men for at partiet skal kunne løse hovedoppgava og de underordna oppgavene tilfredstillende, må det utvikles en ny arbeidsstil. Arbeidsdeling, lokalt initiativ og undersøkelser er viktig nå. Det vil bli vanskelig å starte arbeidet fordi folk er vant til å få alt fra toppen. Det ligger nå et stort ansvar på distrikts- og avdelingsstyrene og folks sjølstendige analyse for å finne ut hva partiets prioritering betyr for dem.

redaksjonsmedlem.

Vi må ta oppgjør med våre egne feil i synet på ungdommen

I ein diskusjon om ungdomspolitikken i styret kom det fram at mange partikamerater er prega av borgarskapet sitt syn på ungdommen. I staden for å sjå det som ein styrke har vi sett det som ei belastning at den revolusjonære og progressive rørsle i stor grad består av ungdom. Vi har lagt oss flate for hetsen 1. mai «det er berre skuleelever og tenåringer». Difor har vi prioritert ned mobiliseringa av ungdomsmassane.

Ein del kamerater ser på 15–16 åringer som barnslege og dumme. Vi har eit eksempel på at partimedlemmer har gått mot å rekrutere ein yngre bror — ungdomsskuleelev til RU. Han er politisk interessert, progressiv, og det har ikkje vore brukt politiske argument mot rekrutering. Argumenta har vore — han er for ung, barnslig, udisiplinert osv. Det er ei linje for at RU ikkje skal organisere ungdomsskuleelvar, anna enn i reine unnakstilfelle.

RU har ungdomsskuleelvar som medlemmer. Dei går for lut og kalt vatn. Det står ei linje for at dei må bli eldre før dei kan gjere noko. Kameratar har gått mot at ungdomsskuleelevar skal stå

på stand i byen pga. «da får vi hets om at vi indoktrinerer ungar». Ungdomsskuleelevene er villuge til å stå på stand.

Partiet i området har vore klar over at situasjonen i RU har vore kritisk i lengre tid. Vi har vore klar over at i RU er det mykje gode krefter som blir dårlig utnytta. Vi har tvilt på om RU greier å korigere seg utan hjelp. Likevel har vi ikke sett på dette som eit alvorlig problem at RU ikkje styrkar seg i ungdomsmassane. Vi har adoptert borgarskapet sitt syn på ungdomen, — at folk må bli nærare 20 før dei kan jobbe aktivt politisk, at ungdomen er sløv, udisiplinert og bråkete. Det finst også ein del «arbeidarisme». Vi må prioritere arbeidsplassane — arbeidet på skulane går bra nok.

Desse avvika har vakse fram trass i at fleire av oss vart politisk aktive i 16–17 års alderen og har leia kampar på skulane.

Partiet har retta søkelys på RU sine feil i synet på ungdomen. Det er naudsynt. Men skal vi verta istand til å utvikle ein revolusjonær ungdomspolitikkk må vi gjere opp med våre egne feil i synet på ungdomen. **KIM**

UNGDOMSKAMPANJEN

Vi har tidligere slått fast nødvendigheten av å bruke den norske m-l-bevegelsens historie i ungdomskampanja. «Tjen Folket» vil nå begynne en serie der vi vil trekke fram en del av disse historiske erfaringene.

Den norske m-l-bevegelsen har sitt utspring i ungdomsorganisasjonen til SF, Sosialistisk Ungdomsforbund (SUF). I Bryn/Hellerud SUF og etterhvert i andre SUF-lag på østkanten i Oslo, tok stadig flere skoleelver og unge arbeidere til med å studere den kommunistiske teorien i begynnelsen av 60-åra. Flere studerte grundig de kinesiske og albanske kommunistenes kritikk av Krustsjov-revisjonismen.

Fra 1965 kan vi snakke om at det fantes marxist-leninister i SUF. Disse marxist-leninistene tok initiativet til og leda en rekke kamper utover i 60-åra. Kommunistenes

framgang i ungdomsforbundet førte til at revisjonistene og reformistene i SF-ledelsen satte igang med en voldsom hetskampanje som endte med brudd med SUF på landsmøtet i SF i februar 1969.

M-l-bevegelsens historie er fra starten av historia om kampen mellom den revolusjonære og den reformistiske og revisjonistiske linja. Vi vil her i første omgang konsentrere oss om m-l-bevegelsens aller første år, og har derfor intervjuet en kamerat som var med i Bryn/Hellerud SUF fra starten. Vi vil seinere gå grundigere inn på kampen mellom den reformistiske linja og den revolusjonære linja i SUF/SF. Deretter vil vi ta opp andre kamper og aksjoner i 60-åra og 70-åra som har hatt betydning for utviklinga av m-l-bevegelsen fram til stiftelsen av AKP(m-l) i februar 1973.

UNGDOMSKAMPANJEN

— *Var det vanskelig å bli medlem av Bryn/Hellerud SUF?*

Nei, det var ikke noe krav om at en skulle ha gjennomgått noen studiesirkel, eller andre spesielle krav. I 1965 blei jeg spurt av en kamerat om jeg ville bli med i SUF, og det ville jeg, for jeg hadde hørt hjemme at sosialismen var bra, og jeg var mot kristendom og syntes at jeg var radikal. Så enkelt var det. Så blei jeg trukket med på møter og i miljøet.

— *Hvordan var møtene?*

Vi hadde møter ca. en gang i måneden. Først var det lagsaker, referat og sånt, og så var det en innledning (noen gang to uenige innledere), om forskjellige saker vi var opptatt av, f.eks. om pasifismen, årsakene til krig, imperialismen, NATO, og vi tok opp Vietnam-krigen, kultur-revolusjonen i Kina osv. Vi diskuterte også «er arbeiderklassen undertrykt?», og småbrukernes og fiskernes kår. Og religion. Etterhvert diskuterte vi mye utviklinga i Sovjet, og spørsmålet om revolusjon og revisjonisme, og SF.

— *Åssen blei nye folk trekki med når de kom på møter?*

Sjølsgagt var ikke alle med i diskusjonene. Laget blei etterhvert kjempestort, og vi var heller ikke bevisste nok på å folk til å uttale seg. Men det var ofte skarpe diskusjoner, særlig når SFere innleda, og det var veldig lærerikt å høre på, det var skolerende i det hele tatt. Dessuten pleide det ofte å være kultur på møtene, gitar og viser, og litt allsang. Og vi

hadde ofte servering, dvs. vi fikk te, eller vi kjøpte fra ei cola-kasse. Jeg syntes det var en hyggelig og kameratslig atmosfære der.

— *Men det var vel ikke mulig å utvikle et miljø bare på møtene?*

Nei, den viktigste delen av aktiviteten foregikk jo utenfor møtene! Vi var sammen veldig mye ellers. Vi var hjemme hos hverandre og prata og diskuterte. Vi prata om SF, revolusjonen, og Stalin og mange andre ting, og vi diskuterte hva vi skulle gjøre på skolene, plakataksjoner for FNL osv. Det blei sånn at ungdom som var interessert i politikk blei trekki til miljøet som en magnet, fordi det ikke var noe annet levende politisk miljø, og fordi det hendte noe hele tida. Skoleringa foregikk mye i dette miljøet. Jeg trur ikke det var noen som ikke deltok i praten med meningene sine — vi var jo kamerater og omgangsvenner.

— *Dere utvikla etterhvert et ganske omfattende arbeid på skolene. Hvordan?*

Vi syntes at det var viktig å få ut propaganda om sosialisme og andre ting til elevene på skolene. Derfor var skoleavisene viktige, de blei lest av de fleste. Vi mente derfor at SUFere og andre bra folk burde jobbe med skoleavisa, for da kunne det stå artikler mot skolesystemet, avisa kunne drive propaganda for aktiv støtte til FNL, opplyse om sosialismen, gå mot religion osv. Elevrådet leda skoleavisa og skulle ta opp elevenes saker, og vi mente derfor at det var viktig at SUFere og andre bra folk blei tillitsmenn og satt i elevrådet. Og ettersom vi var aktive og interesserte, blei vi valgt. og vi sa at vi ville bli valgt. På denne måten satt det SUFere i ledelsen av elevrådet på en del skoler, og for skoleaviser. Gymnassamfunnene syntes vi også var viktig, fordi det var også et forum hvor

UNGDOMSKAMPANJEN

elevene kunne bli skolert gjennom møtene der.

— *Hvordan utvikla aktiviteten seg etter at elevene valgte dere inn i elevråd, skoleaviser og gymnassamfunn?*

Elevrådet tok opp saker som elevene var opptatt av og forbanna på, bl.a. ville vi ha lov til å gå ut av skolegården i storefri. Bare på en sånn elementær rettighet blei det jo utvikla en stor massebevegelse blant elevene på flere skoler i Oslo-området. På Sandaker gikk skoleledelsen så langt som å innkalle purken for å prøve å stagge opprøret blant elevene!

I gymnassamfunna pleide det å gå ganske mye folk, det var en eller to innledere om et emne som interesserte folk, og diskusjon, og dans etterpå. Diskusjoner om f.eks. kristendom, ungdom og seksualliv, og andre ting.

— *Etter hvert blei det jo temmelig mye diskusjon, og skoleledelsen bifalt ikke akkurat aktivitetene dere drev?*

— Nei, det skal være visst. Det er klart at skoleledelsen ønska å hindre at elevene begynte å kritisere og stille krav, og at skoleavisene blei brukt til annet enn å skrive skryte-intervjuer med rektor og pornografiske vitser. Skoleledelsen prøvde å kneble både skoleavisa og elerådet. På Teisen skole blei rektor rabiatt da skoleavisa hadde artikler om kultur-revolusjonen i Kina. Skoleavisa blei inndratt! Dette førte til en voldsom diskusjon om sensur, om knebling av elevenes demokratiske rettigheter. Diskusjonen blei ført overalt, det kokte! Borgerskapets aviser blanda seg inn med svære oppslag på

førstesidene. For oss var dette en utmerka anledning til virkelig å få propagandert for Kina og sosialismen.

En annen sak var da en elev blei utvist fordi han hadde «for langt hår»! Å slåss for elevenes demokratiske rettigheter var veldig viktig og hadde stor betydning.

— *Vi har slått fast at for å få til et kommunistisk ungdomsarbeid, er det nødvendig å utvikle en stil med mange aksjoner og kamper. Hvordan blei dette innarbeida hos dere?*

— Det var ikke bare laget vårt som begynte å slåss på gata. Det blei etterhvert flere revolusjonære SUFere andre steder, og FNL-aktivister. Men jeg husker godt hvordan vi i laget diskuterte aksjoner. Vi malte slagord på gater, murer, bruer osv. til støtte for FNL. Vi fikk opp ganske mye plakater. Vi demonstrerte utafor USA-ambasaden og andre viktige steder når det skjedde nye fæle ting

i Vietnam, demonstrerte mot besøk fra USA, demonstrerte mot at FNL-aktivister blei arrestert osv. Disse demonstrasjonene vakte oppmerksomhet, og vi skjønte at vi måtte virkelig bruke denne interessen til å komme med forklaring på hvorfor disse demonstrasjonene blei holdt. Bl.a. var det en løpeseddel som het «Derfor blei USA-ambassaden steinet». Og vi brant Saigon-flagg og amerikanske flagg. Mens FNL-flagget blei heist til topps i flaggstanga på fler enn en skole! På Mangelrud skole fikk FNL-gruppa flere titalls nye medlemmer etter en slik aksjon. Dette var en ungdomsskole. Avisene hetsa mot «småunger». Men disse elevene var ofte veldig aktivistiske og gjorde virkelig mye bra arbeid.

Erfaringene fra disse aksjonene bekrefter det parti-formannen sa på Rød Ungdoms landsmøte om at aksjoner og kamper «appelerer

UNGDOMSKAMPANJEN

stil med å få andre skolert. De fortalte oss andre hva de hadde lest, hva de hadde fått svar på. I miljøet blei det snakka mye om hva vi hadde lest, vi hadde et lagsbibliotek med kassikerbøker, som bibliotekaren vår hadde med seg på møtene i en trillebag. Det var låneliste og stor rift om bøkene og heftene. Mao sier at ungdommen er de ivrigste til å lære og de minst konservative i sin tenkning. Dette var tydelig hos oss. Vi var, som all vanlig ungdom er i dag også, veldig opptatt av å finne fram til hva som var sant, hvordan vi kunne komme fram til et annet samfunn, og vite hvorfor samfunnet er som det er. Vi ville ha klarhet, og ikke borgerlig løgn og tåketale. Vi leste spesielt Staten og revolusjonen, Stalin: Den historiske og dialektiske materialismen, Marx: Lønn, pris og profitt og Lønnsarbeid og kapital. Mange leste «Den store sammensvergelsen». Da sitatboka til Mao kom, blei den studert på alle møter og i alle sammenhenger. Den lærte vi veldig mye av, og den synes jeg forøvrig blir brukt altfor lite nå for tida.

Vi hadde også skoleringskurs, helg-kurs, der vi hadde innledning og diskusjon, og hvor vi hadde det hyggelig. Vi dreiv også med praktisk arbeid på disse kursene, vi lagde skoleaviser, bretta løpesedler osv.

— Du sier at de ledende kameratene hadde en stil med å utvikle de andre gjennom studier. Hvordan fungerte ledelsen ellers?

De ledende kameratene i Bryn/Hellerud hadde en tålmodig og demokratisk stil overfor andre kamerater. Uansett hva slags utgangs-

NESTE GANG
KAN DET VÆRE
DEG DE TAR!

BØTEFONDET
pg 20 51 88

"VOLD MOT POLITIET"

punkt folk hadde, blei de hørt på og tatt alvorlig. Folk blei «diskutert med» skikkelig, ikke «dosert i hjel». Disse kameratene forklarte ting grundig for folk, både hjelp til studier og praktiske organisatoriske saker blei gitt til nye folk. Disse kameratene dreiv planmessig sjølstudier og ved sin entusiasme for det de hadde lest, blei nye folk interesserte og nysgjerrige og kasta seg over de samme bøkene sjøl. Dessuten hadde disse kameratene en stil med å drive undersøkelser av forholda på folks plasser. Hele tida hadde de en gjennomført stil med spørsmål om hvordan ting gikk hos folk, hva massene var opptatt av, hvilke problemer folk hadde, hvordan det gikk med studiene osv. De innførte en stil i miljøet der vi blei lært opp til å prate politikk med alle utifra det nivået folk var på.

— Hvordan kan erfaringene fra Bryn/Hellerud brukes idag?

— Jeg vil tilslutt advare folk mot å tru at det var noe

spesielt «mystisk» med Bryn/Hellerud SUF. Jeg har inntrykk av at mange snakker om det laget med en spesiell ærefrykt, — som om det ikke er mulig å lage slike ungdomslag overalt! Ungdommen var ikke mer politisk framskredne da enn de er idag. Ungdommen i dag er mye mer orientert om hva som skjer rundt om i verden. Og de er mer vant til at folk kjemper for interessene sine. Det vi gjorde som var bra, var at vi lagde et aktivt politisk miljø hvor vi gjorde mange ungdommer mer politisk framskredne gjennom aksjoner, propaganda og gjennom å skolere oss sjøl.

Det var også flere ting vi ikke gjorde så bra. Dette er imidlertid ikke stedet for en fullstendig analyse av den første tida i SUF. Men jeg er sikker på at erfaringene fra Bryn/Hellerud er viktige og at de må brukes i ungdomskampanja.

Sjølkritikk fra arbeidsutvalget for 17.mai arbeidet

Vi har mottatt mye kritikk fra lag og kamerater for arbeidet vårt med å forberede 17. mai i år og vi her svare på denne kritikken.

For det første gjelder kritikken at det ble sendt ut nye direktiver om 17. mai kort tid før.

Vi er enige i denne kritikken. Dette tas også opp i brevet fra SK til parti-medlemmene i forrige nummer av TF:

'God tid i forveien ble det sendt ut direktiv og paroler. Men resultatet kom ikke. Massene i og rundt partiet følte liten entusiasme. Årsaken var først og fremst at partiledelsen ikke hadde lagt opp til ei skikkelig linje og propaganda/agitasjon for denne linja. Parolene som var sendt ut tidligere var enkeltvis ikke gærne. Men heltheten strakk på ingen måte til. Viktige feil og

mangeler kan nevnes: Kampen mot borgerlig sjåvinisme var knapt nok nevnt. Den proletariske internasjonalismen var knapt nok til stede. En propaganda-plan for Klassekampen slik at avisa kunne forklare både den reaksjonære og den progressive 17. mai-tradisjonen mangla.'

Det opprinnelige direktivet var sånn sett raska sammen på byråkratisk vis. Det ble ikke gjort noe forsøk på å spørre etter hva som opptok massene og hva som opptok partimedlemmene i samband med 17. mai. Dette ble det naturligvis heller ikke noe resultater av.

Kjerna i dette er at vi neglisjerte den politiske massemobiliseringa. Vi slo fast at vi 'måtte gjøre noe 17. mai' og raske sammen noen paroler, ga noen administrative direktiver og

gjorde noen administrative tiltak.

Når vi gjorde opp med denne linja og sendte ut nye politiske direktiver, forbedra dette også situasjonen i arbeidet, og var en bra sak.

For det andre dreier kritikken seg om at det mangla et særnummer av KK 17. mai.

Vi er enige i denne kritikken også. Årsaken til at dette skjedde ligger i de feila vi gjorde på tidligere tidspunkt. Når vi oppdaga vilken vei det bar, var skaden allerede gjort og det var vanskelig å vrenge om planene. Men vi er enige i at det burde vært et 17. mai-nummer av KK.

*Kameratslig hilsen
for SKs arbeidsutvalg
Jonas*

Sjølkritikk fra arbeidsutvalget for manglende sikkerhetsmateriale

I mai-nummeret av TF gjorde vi sjølkritikk for ikke å ha oppfylt vårplanen ved ikke å ha sendt ut diskusjonsmateriale om sikkerheten i tide. Dette var da blitt kritisert av flere lag og medlemmer.

Vi har i den siste måneden blitt kritisert av flere lag for at sånt materiale fortsatt ikke foreligger, og vil her svare på den kritikken.

Vi mener at kameratene har full rett til å kritisere be-

handlinga vår av dette spørsmålet overfor partiet, og for å kritisere sjøl-kritikken fra mai.

I denne sjølkritikken sier vi at 'stort arbeidspress' er grunnen til at vi ikke har sendt ut nytt materiale. Denne sjølkritikken er uriktig og var ikke i samsvar med virkeligheten. I virkeligheten er det uløste politiske og organisatoriske problemer som ei tid har hindra oss i å sende ut nye retningslinjer.

Først og fremst dreier dette seg om problemer vi må løse i løpet av anti-byråkratisk-kampanjen, nemlig spørsmålet om hvordan partilag skal jobbe. Dette er også tatt opp i årsplandirektivet og understreka som ei sentral målsetting i kampanje-direktivet. Å løse dette spørsmålet er ei forutsetning for å komme videre med sentrale oppgaver i sikkerhets-arbeidet i laga.

*For SKs arbeidsutvalg
Jonas*

KVINNEPOLITIKKEN

8 mars 1978

8. mars 1977 hadde kvinnekamptoga stor framgang de fleste steder i landet. Over 13 000 deltok i 8. marskomiteenes tog. Parolegrunnlaget var enkelt og istand til å samle mange nye kvinner rundt de viktigste kvinnekrava og den internasjonale solidariteten. Organiseringa av 8. marskomiteer gjorde det lettere for mange å være med å gjøre noe sjøl — enten de var med i organisert kvinnearbeid ellers eller ikke. Jeg mener at vi hadde ei i hovedsak riktig linje for 8. mars ifjor — den skal vi bygge videre på.

Mao: «Skal en kunne holde et nært samband med massene, må en ta utgangspunkt i massenes behov og ønsker...» sitatboka s. 169.

Parolene i 8. marsgrunnlaget tar utgangspunkt i hvordan kvinnene rammes av undertrykkinga og hva de sjøl er opptatt av idag. Kamp mot all kvinneundertrykking! slår mot alle forsøk på å begrense kampen til bare å ta opp noen få saker. Vi må jobbe for at 8. mars toga inneholder mange lokale paroler som er stilt utfra Maos anvisninger. I fjor var det mange steder få slike paroler. De lokale parolene som ble stilt var ofte klekket ut i Kf-gruppa uten at de hadde snakket med kvinnene i distriktet, og uten at det ble gjort noe spesielt for å mobilisere mange kvinner bak disse parolene. Dette strider mot Mao: «Her virker to prinsipper: det ene er massenes aktuelle behov og ikke slike behov vi har utpønsket for dem, og det andre er massenes ønsker og at de selv må bestemme seg, og ikke slik at vi tar bestemmelsen for dem.» sitatboka, samme sted.

Dimitrov: Videre må vi ta hensyn til at det er umulig for de brede massene å tilegne seg våre vedtak dersom vi ikke lærer å bruke et språk massene forstår». Det er ikke nok å ha ei riktig linje. Masselinjeheftet s. 40)

Studer avsnittet i artikkelen om kommunisten på talerstolen. Vi har mye å lære av det. I fjor var mye av propagandaen, spesielt i Kvinnefronten prega av almene og vanskelige begrunnelser for parolene, framfor levende agitasjon.

Jeg skal ta 3 eks.

VEKK MED NEMDA — SJØLBESTEMT ABORT NÅ!

Kravet om sjølbestemt abort har brei oppslutning. Likevel har ikke vi klart å reise en massebevegelse. Sjølbestemt abort har altfor ofte blitt et spørsmål om når og hvordan en ny lov kan fremmes i Stortinget, slik som 8. mars i fjor, eller om lovparagrafer og statistikk over prosent innvilget aborter. Mange tror saka er løst med A-regjeringa. Samtidig opplever kvinner hver uke at fremmede leger grafer i deres privatliv og tvinger dem til ljugе både om seg sjøl og sine nærmeste. Bitterheten og forbannelsen over slike ydmykelser må fram, slik det ble gjort i KK nylig, den må vendes til kamp mot nemdssystemet og mot regjering og storting mot SV og DNA som er ansvarlig for daglig fornedring av kvinner. Derfor har vi også endra parola til Vekk med nemda — sjølbestemt abort nå!

GRATIS DAGHJEM TIL ALLE BARN!

I fjor var det uenighet i KF om rett til arbeid og gratis daghjem til alle barn som hovedparoler. Noen ville sestatte dem med lokale krav om arbeidsplasser og daghjem. Og i propagandaen vår har vi ofte framstilt disse krava som fjerne målsettinger for kampen — ikke som kampkrav idag.

Men ta daghjem, så lenge som det ikke fins gratis daghjem til alle barn har ingen trygg daghjems plass. Hvis du flytter, pg.a. skilsmisse, skifte av jobb e.l., hvis inntekta de øker, hvis prisene stiger på daghjemmet eller åpningstida endres; kvinnene beholder ansvaret for unga i evig jakt på ordninger. Mange gir opp.

Kravet om gratis daghjem til alle barn må ta utgangspunkt i slike erfaringer og rette kampen mot kapital/stat/kommune som idag bygger daghjem til sitt behov for arbeidskraft — uten å rokke ved kvinneundertrykkinga. Vi skal ikke legge skjul på at kampen kan bli langvarig, fordi kapital og stat tjener på undertrykkinga. Men flertallet av kvinner må erfare det sjøl gjennom kampen.

...kamp mot all imperialism!

I fjor ble de såkalt «4 siste parolene» av mange gjort til et svært vanskelig spørsmål, med mange diskusjoner om hvorfor KF går mot imperialismen, om hvorfor akkurat en

KVINNEPOLITIKKEN

parole mot Chile osv. De som istedet diskuterte Chile med arbeidskamerater og venner opplevde at det var et enkelt spørsmål, kvinnene de traff hadde sett TV og lest aviser om fascismens terror.

Dette skal vi lære av.

Vi skal snakke om kampen i det sørlige Afrika mot rasistisk terrorregimer, mot Apartheid-politikk der svarte stues sammen i ghettoer, utbyttes som billig arbeidskraft, undertrykkes gjennom raselover osv. Kampen de fører for å rå i sitt eget land, for nasjonal sjølråderett, er kamp mot imperialismen. Denne kampen trenger støtte og har stor støtte. Det vil vi vise 8. mars.

Vi skal snakke om det tesjekkosllovakiske folkets motstand mot Sovjets okkupasjon, om Chiles folks kamp, om det palestinske folkets kamp for sitt eget land. Slik forklarer vi kampen mot imperialismen.

Kvinner har alltid reagert på urett og nød i andre land. Borgerlige organisasjoner har alltid leda denne reaksjonen inn i humanitært arbeid, revisjonistene vil bruke den til å propagandere for Bresjnev. Vi skal gjøre kvinnene til en mektig kraft i kampen mot imperialismen.

Slik kan vi ta parole for parole og vise at det er mulig å mobilisere et stort antall kvinner dersom vi tar utgangspunkt i deres egne erfaringer.

Ny i år er parola om 25 kr. i minstelønn for alle. Det er et viktig konkret krav for alle lavtlønte, spesielt kvinner og ungdom — opp mot alt fint prat om lavtlønnsprofil.

I år vil det også være mulig å mobilisere tusener bak parola mot salg av kvinner. Mye vil være avhengig av at det utvikles aksjoner der alle dem som er forbanna får muligheter til å være med sjøl.

VI MÅ GJØRE DET LETT Å SLUTTE SEG TIL 8. MARS-TOGA.

8. marskomiteene gjorde det lettere å bli med i toget og i arbeid for mange nye kvinner. De var sammensatt av enkeltpersoner som støtta grunnlaget. Det var en bra måte å organisere på, som vi i hovedsak bør holde på, men vi kan være mye dristigere i å spørre folk om de vil være med. Samtidig kunne revisjonistene i fjor spille på at 8. marskomiteene var ferdig sammensatt fra starten og at parolegrunnlaget ikke kunne endres. De lyktes med det overfor en god del folk som forøvrig var enig i mange av parolene. Det ferdige opplegget var også en hindring for mobilisering av KF's medlemmer.

Vi mener derfor at 8. marskomiteene som dannes i år i første omgang bør være initiativkomiteer som sender ut et forslag til paroler til diskusjon blant massene, i KF, i andre kvinneorganisasjoner, uavhengige jentegrupper, holder massekonferanser osv. Slik kan massene være med å forbedre politikken, og det blir mulig for organisasjoner og grupper som slutter seg til ev. å få bli med i komiteen. 8. marskomiteene må ta initiativ til samarbeid med ulike organisasjoner, og ikke være redde for diskusjoner med folk som er uenige med oss i mye.

KAMP MOT BYRÅKRATI

I fjor ble det holdt mye møter om 8. mars — spesielt i KF. Men det er ikke nødvendig å vente på møter for å diskutere parolene med dem du kjenner og ta initiativ til 8. marsgruppe på jobben, skolen, i boligstrøket eller blokka. Organiser gruppa slik at det er lett å høre til den, med få møter. Istedet kan de mest aktive oppsøke de andre som er med og diskutere med dem, finne ut om de kjenner flere som kanskje kan bli med i toget. Mange 8. marsgrupper i fjor endte opp med for mye møter og for lite arbeid med å få mange i toget.

Hovedmetode for å mobilisere til toget er å snakke med en og en, men samtidig kan vi bli mye dristigere til å mobilisere gjennom aksjoner f.eks. på lokale paroler. Her kan vi lære mye av pornoaksjonene den siste tida, som har fått stor støtte.

MOBILISER UNGE JENTER.

8. marsmobiliseringa blant unge jenter har vært tilfeldig. I år må avdelingene legge opp dette arbeidet spesielt gjennom undersøkelser av hva de unge jentene er opptatt av, eksperimentering med aksjoner og organisering av 8. marsgrupper, initiativ overfor uavhengige jentegrupper osv. 8. mars i fjor viste at det var lett å komme inn på ungdomsklubber o.l. med 8. mars.

KF's hovedoppgave

8. mars er KF's hovedoppgave fra jul fram til 8. mars. Samtidig har fronten stilt seg som mål og tredoble seg fra sommeren til 8. mars. Det betyr at det er en viktig oppgave for kameratene som jobber i KF og sikre at det er noen medlemmer i gruppa som fortsetter å ha rekrutering som hovedoppgave også i denne perioden. 8. mars 78 blir et viktig slag mot sekterisme og byråkrati i KF.

Red.

KVINNEPOLITIKKEN

Kritikk av linja til Daghjemsaksjonen i Oslo

Denne kritikken er bygd på et oppslag i KK 27. september og siste medlemsavis som tar opp Oslo-budsjettet. For det første mener jeg at dere her går imot partiets linje for daghjemsaksjonen.

Dere gjentar de økonomiske feila fra i fjor høst ved utelukkende å rette kampen inn på å gå imot de konkrete forverringene som dette budsjettet medfører.

Det er riktig å reise kampen mot prisøkning og stans i utbygginga, men samtidig er

det helt nødvendig å reise kampen i dag for gratis daghjem til alle barn. Dette er ikke et krav vi bare har med til pynt eller «for å vise retningen» eller som et fjernt mål. Det er et kampkrav i dag — så lenge det ikke er innfridd har ingen sikker daghjems plass og kvinnene beholder ansvaret for unga.

For det andre mener jeg dere har en tendens til å uttrykke dere i departementets og kommunens vendinger, istedenfor å ta utgangspunkt

i hva forslaga konkret betyr for massene og hvordan de reagerer. Det blir mye budsjett-tall som i seg sjøl ikke mobiliserer noen til handling.

Daghjemskampen er viktig og har stor oppslutning. Daghjemsaksjonen har mulighet til å bli en virkelig brei masseorganisasjon. Økonomisme og sekterisme er viktige feil som hindrer det. Jeg vil oppfordre kamerater som jobber i D. A. til å svare på kritikken.

ULLA

Studieopplegg for kvinnearbeidet

KF's forslag til beretning konkluderer:

«Likevel sitter størsteparten av Kvinnefronten på mange og lange møter med seg sjøl og diskuterer hva vi skal si til kvinnene, og hvordan vi skal bli flere. Så lenge Kvinnefronten ikke gjør noe, ikke prater med kvinnene på jobben, skolen, i borettslaget om hva de er opptatt av, ikke spør om de vil bli med i Kvinnefronten, ikke reiser kamp mot kvinneundertrykkinga — får vi få nye medlemmer.

I steden mister stadig flere trua på at det egentlig nytter å gjøre noe sjøl — medlemmene forsvinner ut igjen. Derfor har medlemstallet siste året til og med gått litt ned. Feila i Kvinnefronten sitter dypt. Særlig har de som

har vært med lenge, ofte vansker med å fri seg fra synet på Kvinnefronten som en liten organisasjon av enige som diskuterer med seg sjøl.» Rekruttering er stilt som hovedoppgave: dobling fram til jul, 3-dobling fram til 8. mars.

Enkelte ser på dette som ei lett oppgave, fordi de har rekruttert 5-6 nye til gruppa — og er fornøyd med det. Andre sier oppgava er umulig — det er ingen interesserte kvinner på vår plass. Begge syn gjenspeiler at et eller annet nettopp sitter fast i et slikt syn på KF som beretninga beskriver.

Praksisen i Kvinnefronten er og har vært at uenigheter er farlig, at de for enhver pris må holdes nede.

Dette lammer fronten, og vi som kommunister må gå i spissen for å endre dette.

«I følge den marxistiske filosofien er loven om motsetningenes enhet universets fundamentale lov. Denne loven virker universelt, så vel i naturens verden, i menneskesamfunnet som i menneskets tenkning. Mellom motsetningene i en motsigelse eksisterer samtidig både enhet og kamp, og det er dette som framtvinger at tingene beveger seg og forandres. Motsigelser fins overalt, men de er forskjellige i samsvar med de forskjellige tingenes ulike vesen. I enhver gitt foreteelse eller ting er motsetningenes enhet betinget, midlertidig og forbigående og følgelig rela-

KVINNEPOLITIKKEN

tiv, mens kampen mellom motsetninger er absolutt.» Mao: sitat s. 293.

Her følger noen sitater og studiehenvísninger med spørsmål til diskusjon for kamerater som jobber i KF.

VI TRENGER EN EGEN ORGANISERING FOR KVINNENE

Lenin: Om Frigjøring av kvinnen, s. 128: «Partiet må ha organer, arbeidsgrupper, komiteer, utvalg, seksjoner eller hva man vil kalle det, som har til særroppave å vekke de bredeste masser av kvinnene, knytte dem til partiet og holde dem varig under partiets innflytelse. Da trengs det naturligvis at vi driver systematisk virksomhet i disse kvinnemassene. Vi må skolere de vakte, vinne dem og styrke dem til den proletariske klassekampen, under ledelse av det kommunistiske parti. Og nå tenker jeg ikke bare på proletarkvinnene, på de som arbeider i fabrikkene eller er husmødre. Jeg tar også med småbondekvinnene og kvinnene i de forskjellige lag av småborgerskapet. Også de er et bytte for kapitalismen, og i tiden etter krigen mer enn før. Disse kvinnemassenes upolitiske, usosiale, tilbake-liggende mentalitet, sneverheten i hele deres virke og livsmønster er kjensgjerninger. Det ville være dumt å se bort fra dette, tvers igjennom tåpelig. Vi trenger egne organer for å arbeide blant dem, spesielle agitasjonsformer og organsiasjonsformer. Det er ikke feminisme, men praktisk, revolusjonær hensiktsmessighet.»

Frigjøring av kvinnene s. 130:

«Uten at vi har med oss millioner av kvinner kan vi

ikke hevde proletariatets diktatur, vi kan ikke drive oppbyggingen av kommunismen. Vi må lete oss fram til dem, vi må studere og søke for å finne veien. Derfor er det også riktig at vi reiser krav til fordel for kvinnene. Det dreier seg ikke om et minimums- og reformprogram i sosialdemokratisk forstand, i Den annen internasjonales forstand. Det blir ingen trosbekjennelse til bursjoa-herligheters evige eksistens eller til dens langvarighet og til den borgerlige stat. Det blir ikke et forsøk på å stemme kvinnene fredelig med reformer og avspore dem fra den revolusjonære kampens vei. Det dreier seg slettes ikke om noe slikt eller om annet sosialdemokratisk bedrageri av samme kaliber. Våre krav er bare praktiske konsekvenser som vi trekker av den skrikende nød, de skjendige ydmykelsene kvinnene lider under fordi de er svake og rettsløse i det borgerlige samfunn. Vi beviser med det at vi er klar over denne nøden og de ydmykelsene som kvinnene må tåle, at vi er klar over mennenes privilegerte stilling. At vi hater — ja, hater og vil feie vekk alt dette som knuger og

piner arbeiderkvinnen, arbeiderhustruen og i mange stykker tilmed kvinnene i de besttittende klasser. De rettigheter og sosiale tiltak vi krever av det borgerlige samfunn for kvinnene, er beviset for at vi har full innsikt i kvinnenes stilling og interesser og at vi vil imotekomme dem under proletariatets diktatur. Naturligvis ikke med sovepiller og formynderskap slik reformistene gjør det — nei, aldri det, men som revolusjonære oppfordrer vi kvinnene selv å virke med til om-dannelsen av samfunns-økonomien.»

SPØRSMÅL:

Ta stilling til om Lenins påstand om at kvinnene er tilbake-liggende også har gyldighet i dag.

Hva mener dere er KF's oppgave? Ta stilling til avsnittet i beretninga om hva KF er til utfra diskusjonen!

MAO:

«Vi må vie massenes velferd stor oppmerksomhet, helt fra spørsmålene om jorda og arbeidet og fram til spørsmålene om brensel, ris, matolje og salt... Alle disse spørsmålene som gjelder massenes velferd må alltid

KVINNEPOLITIKKEN

stå på dagsorden. Spørsmålene må drøftes, det må fattes vedtak i samband med dem, disse vedtakene må settes ut i livet og det må etableres kontroll med at de blir gjennomført. De brede massene må bli overbevist om at det er vi som tar oss av deres interesser, at vi lever det samme livet som de. Med dette som grunnlag må massene hjelpes til å bli klar over de enda større oppgavene vi har stilt, nemlig oppgavene i den revolusjonære krigen, slik at de støtter revolusjonene og utvider den til å omfatte hele landet, handler etter våre politiske paroler og kjemper helt til revolusjonen har vunnet definitivt seier.» Sitatboka s. 181. Studer også sitatet s. 169 «Skal en holde et nært...»

SPØRSMÅL:

Kan KF raskt bli en organisasjon for flertallet av kvinnene? Hvordan skal det være mulig? Lokalt hos dere? Diskuter konkrete tiltak. Ta stilling til om platforma er en hindring.

8. På et gitt sted kan det ikke i noe tilfelle være flere sentrale oppgaver. Til enhver tid kan det bare finnes en sentral oppgave, utfyllt med andre oppgaver som kommer i andre eller tredje rekke når det gjelder viktighet. Følgelig må den personen som har hele ansvaret på stedet, ta hensyn til kampens historie og omstendigheter der, og sette opp de ulike oppgavene i riktig rekkefølge. Han bør ikke følge enhver instruksjon som kommer fra den høyere organisasjonen uten noen egen planlegging, og dermed skape en mengde «sentrale» oppgaver og en tilstand av forvirring og rot.

Heller ikke bør en høyere organisasjon samtidig utpeke mange oppgaver for en lavere organisasjon uten å antyde forholdet mellom deres betydning og viktighet, eller uten å spesifisere hvilken av dem som er sentral, for det ville føre til forvirring i de skritt den lavere organisasjonen tar i sitt arbeid, og dermed vil det ikke bli oppnådd noen endelige resultater. Det er en del av ledelsens kunst å ta hensyn til hele situasjonen og legge planer i overensstemmelse med dette og i lys av de historiske vilkårene og de omstendighetene som finnes på hvert sted, gjøre et riktig vedtak om hvor tyngdepunktet i arbeidet skal legges og hva rekkefølgen i arbeidet skal være for hver periode, gjennomføre vedtaket uten vakling og forsikre seg om at det blir oppnådd endelige resultater. Dette er også et problem vedrørende metoden for ledelse, og det må tas nøye på å løse det ved tillemplinga av prinsippet om å forene ledelsen med massene og det allmenne med det særegne.

SPØRSMÅL:

Vurder om dere følger Maos anvisninger i arbeidet med hovedoppgaven til KF — rekruttering. Diskuter en konkret plan for masserekruttering.

MAO: «Evne til å sette partiets politikk om i handling fra massenes side, evnen til å bibringe ikke bare de ledende kadrene, men også de brede massene forståelse for og evne til å mestre enhver bevegelse og enhver kamp som vi lanserer — det er noe av kunsten å lede på marxist-leninistisk vis. Det er også skillelinjen som bestemmer om vi gjør feil i arbeidet eller ikke...» sitatboka s. 179.

Studer også TF oktober s. 16 II Byråkratismen et moderne-revisjonistisk avvik og avsnittet i beretninga til KF om «Møtene er ikke det viktigste i KF».

SPØRSMÅL:

Vurder om arbeidet i KF-gruppa deres er retta inn på å sette flest mulig i sving sjøl — bruk sitatet fra Mao. Ta opp eks. på byråkratiske feil i arbeidet og på hva slags tenkning som ligger bak. Hvordan rette på det?

Sjølstudier betyr ikke at folk skal overlates til seg sjøl

Partiledelsen har sendt ut et direktiv om studier. Dette har ikke alle kamerater oppfatta, og derfor er det en god del som ikke har tatt fatt på studiene.

Hvorfor har SK starta en studiekampanje nå? Hvorfor er det i det hele tatt nødvendig med studier?

Medlemmene i AKP(m-l) har disse pliktene og rettighetene:

b) Studere marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning. Studere verker av Marx, Engels, Lenin, Stalin og Mao, og dokumenter fra AKP(m-l). Forene teori og praksis. Aldri se seg sjøl som utlært. Arbeide for å utbre marxismen-leninismen Mao Tsetungs tenkning i proletariatet og i de arbeidende massene.»

UTEN TEORI INGEN REVOLUSJONÆR PRAKSIS

Tilbake til det første spørsmålet.

Hvorfor har SK starta en studiekampanje nå?

I det kommende året står vi overfor store oppgaver. Vi har stilt oss som mål å utvikle en revolusjonær ungdomspolitik, styrke ungdommen til kamp. Derfor tar studiene opp et hefte med tekster av Lenin, Stalin og Mao.

Vi skal utvikle og trenge dypere ned i spørsmål om folkekrigen, derfor: Mao «Om den langvarige krigen», som gir et godt innblikk i folkekrigens taktikk og strategi. Heftet om 2. verdenskrig gir en analyse av rettferdiggjort krig. Dette spørsmålet var det en del usikkerhet og motsigelser på på sommerleirene.

Som vi vet er det motsigelser i den internasjonale kommunistiske bevegelsen. Motsigelser som borgerskapet søker å utnytte og forstørre. Skal vi ha mulighet til å avsløre feilaktige linjer i disse spørsmåla, må vi studere. Årsplanen inneholder to partidiskusjoner om den internasjonale situasjonen. Disse diskusjonene vil være svært omfattende og grunnleggende. Da nytter det ikke å stille uforberedt eller å tro at en kan lese «lekse» kvelden i forvegen eller på sengekanten. Nei, her må skikkelige godt planlagde studier til. Marx, Engels, Lenin, Stalin og Mao brukte lang tid på å forberede, gjøre undersøkelser osv. før de skrev sine verker. Er det da trolig at vi kan gå i dybden i problemene på sengekanten eller på vei til og fra et møte?

HVORDAN SKAL VI STUDERE?

Vi må for det første ta studiene alvorlig og se at de er en del av det kommunistiske arbeidet. Vi må avsette tid til studier. Når vi arbeider med en oppgave, et problem, må vi bruke studiene i forbindelse med dette. Jobber vi i en front med f.eks. propaganda må vi studere hva klassikerne har sagt om dette (f.eks. Mao om sjablongmessige skrivelser) eller om det spesielle problemet vi arbeider med. Dette er en viktig del av arbeidet.

Når det gjelder studiekampanja, så må lagsstyrene ta et fast grep om kampanja. De er ansvarlig for å følge opp studiene og drive de som ei kampanje med politisk begrunnelse, undersøkelser og en grundig oppsummering til slutt. Lagsstyrene må også bruke fantasien for å få i stand fleksible løsninger. Sjølstudiene må også tas opp og kontrolleres på lagsmøter.

Kanskje det er lurt å danne studie-par eller studiegrupper hvor en mer erfaren kamerat tar seg av en eller flere kamerater; forbereder seg og diskuterer problem både i og med studiene (studie metoder og politiske problem – motsigelser). I

STUDIER

vårt parti er det et stort gap mellom kamerater som er forholdvis godt skolerte og de som er relativt uskolerte. Slik vil det også være så lenge vi rekrutterer nye medlemmer. Det fins kamerater som knapt nok har lest ei hel bok, knapt nok har åpna klassikerne! Dette fører uvilkårlig til at folk vakler i vgjørende spørsmål (Svalbard, rettferdig/urettferdig krig, arbeideraristokratiet osv.)

Årsakene til at kamerater ikke leser kan være mange. Noen kamerater er flaska opp med motvilje mot og redsel for bøker. Her er skolen og de borgerlige bøkene en del av skylda. Derfor må styrene ta grep om og undersøke kameratenes forhold til studier.

Andre kamerater kan ha materielle problem — liten plass hjemme, unger osv. som gjør det vanskelig for å konsentrere seg, vansker med å skaffe litteraturen osv. Disse problema må vi løse, ellers blir aldri studier en massebevegelse. Andre kamerater kan ved første blick synes å være framskredne, i virkeligheten kan også de ha et feil forhold til studier; teoretisering. Dette er som sagt like galt, og hvis en slik kamerat skal lede en uerfaren kan resultatet bli dårlig.

NOEN STUDIE-TIPS

Når du sitter og leser. Les med blyant i hånd, noter, strek under. Merk

STUDIE-KAMPANJEN

Les i september:

Mao Tse-tung: Om 2. verdenskrig, artikler i utvalg fra 1938–1945. Et hefte på 48 sider, pris kr. 6.

Mao Tse-tung: Om den langvarige krigen. Ei bok på 110 sider, pris kr. 28.

Prinsipp-program for AKP(m-l) vedtatt på det 2. landsmøtet, november 1976. Les avsnitt II, III, IV og V. Tilsammen skal det leses 105 sider av dette programmet. Pris kr. 20.

Les i oktober:

Lenin, Stalin og Mao: om Ungdommen. Et hefte på ca. 50 sider som kommer på Forlaget Oktober i slutten av september. Pris kr. 6.

Les i november og desember:

Den store polemikken, bind 1. Ei bok på 180 sider. Pris kr. 29.

Les første halvår av 1978:

Utvalgte artikler fra bind 5 av Maos verker i utvalg.

Kommer på Oktober i slutten av 1977.

deg motsigelser og problem, slå tilbake og se gjennom det du har lest tidligere. Stopp opp hvis det er noe du ikke skjønner og tenk over hva du har lest. Et vitenskapelig verk skal ikke leses som en roman fra begynnelsen til slutt. Det er også lov til å lese det du finner spesielt viktig eller interessant først.

I dag har vi tid til å studere. I en situasjon som 9. april 1940 vil det være langt mer vanskelig. Da vil det til å ha studert, ha linjene klare for oss som skal

gå i spissen og lede massene i en nasjonal-revolusjonær frigjøringskrig. Uten studier og klare linjer blir det den samme forvirringa som i 1940. — Hadde NKP den gangen hatt ei riktig linje kunne de fått ledelsen i motstandskampen og vi kanskje hadde hatt sosialisme i Norge i dag.

Send inn erfaringer med studiene; gode og dårlige til TF. Vi trenger å lære oss å studere!

UNO

Kritikk av TF-redaksjonen

Jeg vil ta opp et spørsmål som jeg mener er av stor betydning når vi skal drive kampanje mot den byråkratiske stilen i partiet.

Stoff til TF og andre interne blader behandles på en meget kritikkverdig måte. Ut fra de erfaringene jeg har kan jeg vanskelig gå ut fra annet enn at stoff som ikke kommer i bladene umiddelbart går i ovnen. Innsenderne får ikke vite om avslaget

skyldes at artikkelen var: for dårlig politisk, — uaktuell, for lang m.m. Han gis ikke anledning til å rette på eventuelle mangler. Hans eneste mulighet er å prøve en gang til å håpe på bedre lykke da. Dette er en dårlig stil fra redaksjonene, som dreper lysten til å kritisere og føre en aktiv politisk diskusjon innad i partiet.

Jeg vil konkret foreslå at alle «avslag» gis en kort begrunnelse gjennom par-

tikanaler eventuelt, med muligheter til å forbedre (forkorte) artikkelen dersom det er nødvendig. Dersom strømmen av innlegg er så stor at redaksjonen ikke makter å gå gjennom alle skikkelig, må det lages en rutine som kan «sortere ut» artikler tidligere, f.eks. at innlegg til TF, FFP osv. skal behandles på lagsmøte og vurderes politisk der.

Jeg håper på svar på denne artikkelen og at den har vært et lite bidrag til å styrke de demokratiske diskusjonene innad i partiet.

D.K.

Kamp mot byråkratiet i TF-red.!

Svar fra redaksjonen

Vi i TF-redaksjonen synes det er bra at det kommer kritikk mot arbeidsstilen vår, på den måten kan vi styrke kampen mot byråkratismen i redaksjonen, noe som vil styrke bladet og kampen i partiet.

Det er riktig at det har hendt at innlegg ikke er blitt tatt inn, uten at forklaring er gitt til kameratene som har skrevet dem. Det har også hendt at innlegg er blitt liggende lenge før de har kommet med i bladet. Dette er en svært skadelig tendens

som legger lokk på kritikk og debatt i partiet, og det er en stil det er viktig å bekjempe.

Men vi er uenige i kameratens forslag om å «sortere ut» artiklene tidligere. F.eks. at innlegg til TF skal behandles på lagsmøte og vurderes politisk der.» Dette mener vi strider mot partiets vedtekter.

I tredje kapittel i Prinsippprogrammet «Partiets organisasjonsprinsipper» står det bl.a.: «Alle medlemmer, grunnorganisasjoner og styrer har rett til å kritisere par-

tiets organer og ledende medlemmer på alle plan og legge fram forslag for høyere organer. Det betyr at alle medlemmer har rett til få inn innlegg i TF uten at laget har diskutert det. Og kameraten tar feil når han tror strømmen av innlegg «er så stor at redaksjonen ikke makter å gå gjennom den skikkelig». Det er ikke noe problem for oss, tvertimot er strømmen altfor liten og det er også et viktig hinder for å få levende og kampfylt TF.

*For redaksjonen
Karl*

DEBATT

Ett mandat i Oslo «Opp som en tiger — ned som en skinnfell» ?

Subjektivisme i planlegginga — «opp som en tiger og ned som en skinnfell».

DS har på dette området delvis tatt sjølkritikk, fordi de ikke hadde starta kampen for et mandat i Oslo tidligere. Men jeg mener at tatt de *indre* forholda i betrakning (partiets styrke, mulighetene for massemobilisering gjennom husbesøk (må vel antageligvis regnes som en ytre betingelse), kort tid til valget. DS kjørte ut muligheten for et mandat i Oslo med brask og bram nøyaktig 14 dager før valget) og de *ytre* forholda kort tid, massene i byen som er progressive (spesielt målt utifra demonstrasjoner, klubb-

aktivitet etc.), 14000 for å få et mandat, vil jeg kalle det *vill subjektivisme* å legge så stor vekt på «at mulighetene til å ta mandatet, er til stede» (FFP/sept.)

Målsettinga burde vært sett i forhold til tidligere valg, 1. mai etc, med eventuelle delmålsettinger, hva er bra, hva er dårlig, istedenfor å skru forventningene så høyt i været med en gang, som jeg mener DS gjorde. Jeg mener min kanskje vel harde kritikk blir bekrefta av at vi fikk høre rykter onsdag før valget at det allerede var 7500 sikre i Oslo, og jeg må innrømme at jeg sjøl raskt beit på subjektivismen til DS, og kanskje t.o.m. var litt skuf-

fa over at tallet 7500 var i minste laget på en onsdag før valget, når vi måtte ha 14 000.

Nå fikk vi ca. 4 500 i Oslo, altså 3 000 mindre enn de 7 500 sikre vi hadde allerede onsdag. Dette er *vill subjektivisme* i grepet på virkeligheten.

Vi har ikke hatt en skikkelig oppsummering av valget i hele partiavd., men på stedslagsmøte. Alle uten unntak var «skuffa», var liksom litt slått til jorda. Slik fungerte subjektivismen faktisk litt til å demoralisere kameratene hos oss. Årsaken til dette var selvfølgelig ikke DS subjektivisme, som riktignok var en viktig *ytre* faktor, men egen *indre* svakhet hos oss sjøl, vår egen subjektivisme. Jern Jesper

Parola om ett mandat i Oslo var riktig

Jeg er enig med Jern Jesper i at parola om mandat i Oslo kom seint, men det var likevel ikke galt å lansere parola. Parola konkretiserte valgkampen og satte fart i den. Parola ga ei målsetting for valgarbeidet og var et slag mot linja «stille boikott», d.v.s. å kritisere de andre partiene uten å oppfordre folk til å stemme RV og jobbe for stemmer til RV.

Jeg mener at denne parola markerer et viktig framskritt i valgkamparbeidet vårt — at valgkamp er å verve stemmer, akkurat som 1. maiarbeidet går ut på å få folk i toget og KK-arbeidet var å verve abonnenter. Mål-

settinga i Oslo var et mandat, skulle vi klare det måtte vi få stemmer, sånn fungerte parola om et mandat i Oslo.

Var det «vill subjektivisme» å lansere parola? 1. mai-togene viser at det er grunnlag for et mye bedre resultat ved valget i Oslo enn tilfelle er nå. Det fins folk både som vil stemme RV og som kan jobbe for å få flere til å stemme. Og det er ikke subjektivisme å si at dersom vi fyller målsettingene overalt i byen så får vi mandat. Og hadde vi kommet i gang tidligere er det ikke tvil om at resultatet kunne blitt mye bedre, det var noen steder som jobba skikkelig som klarte mål-

settinga. Ei bivirkning av denne linja var at det oppsto overdrevne forestillinger om hva vi kunne oppnå, noe som førte til skuffelse blant noen når resultatene forelå.

KK advarte på slutten av valgkampen mot blåøyd optimisme, men det skulle tidligere vært helt mer kaldt vann i årene på folk, for å bremse på denne optimismen. Men vi må holde på at parola og målsettinga var riktig.

JANNE

Artikkelen til Jern Jesper består av en del til, den kommer i neste nummer av TF, fordi det pga. tida ikke har vært mulig å skrive svar.

Red.

Avvik i synet på den proletariske internasjonalsismen

Kamerater, jeg mener vi har avvik i synet på den proletariske internasjonalsismen.

Folkene i det sørlige Afrika kjemper en seierrik kamp mot imperialismen og rasismen. Hva har vi gjort for å støtte disse kampene? Lite eller ingenting er mitt inntrykk. Husker dere hvordan vi drev solidaritetsarbeidet for det kjempende folket i Vietnam? I all hovedsak drev vi et veldig bra solidaritetsarbeid. Det vil jeg ikke si om det arbeidet i dag.

Da Mugabe, representant for det kjempende folket i Zimbabwe, var på besøk i Oslo nettopp, skulle det avholdes et solidaritetsmøte. Flere hundre mennesker møtte opp. Da Mugabe plutselig måtte reise ble møtet avlyst. Istedenfor å avholde møtet uten Mugabe valgte ansvarlige å avlyse det hele. Jeg mener dette betydde en utsettelse av oppstarten til et omfangsrikt solidaritetsarbeide. Et annet eksempel: 6. oktober var det et møte om situasjonen i Azania. Dette møtet var i all hovedsak kommet i stand fordi PAC nå oppretter eget kontor i Oslo. Etter det jeg vet var dette det første åpne møtet om Azania. Kamerater, vi ventet ikke på at FNL skulle opprette kontor i Oslo før vi startet solidaritetsarbeidet for Vietnam. Jeg synes dette er flaut overfor de kjempende folkene. Jeg mener det å ta så lett på dette arbeidet er et uttrykk for avvik i synet på den proletariske internasjonalsismen.

Dette avviket finner jeg i lederen for TF/august (årsplanen). I denne årsplanen står det ikke ett ord om vår plikt til å støtte den kampen de undertrykte folkene og nasjonene fører mot imperialismen. Årsplanen nevner ikke med et ord solidaritetsarbeidet. Dette mener jeg er nok et ut-

trykk for avvik i synet på den proletariske internasjonalsismen. Kamerater, jeg oppfordrer til debatt om dette spørsmålet.

LEVE DEN PROLETARISKE INTERNASJONALISMEN!

Wen

Svar fra TF-redaksjonen

Det er mye riktig i kritikken til Wen. Partiet har hatt og har et høyreavvik i det anti-imperialistiske arbeidet, noe som ennå ikke er bekjempet. Et bevis for det er lederen i august TF som ganske riktig ikke har med noe om det anti-imperialistiske arbeidet. Men dette er rettet opp i årsplandirektivet der det heter: «Vi må fortsette kampen mot høyreavviket på det anti-imperialistiske området.» Og direktivet setter som oppgave å bygge ut 3. verden-komiteen og støtte solidaritetsinnsamlinger, Azania-innsamlinga skal prioriteres som nummer en.

Det fins mange eksempler på at partiet ikke driver et skikkelig solidaritetsarbeid, f.eks. Palestinakomiteens demonstrasjon 29/9. Den ble avholdt mens hetsen mot anti-sionismen var på sitt verste, da var det viktig å vise styrken i støtta til det palestinske folket, noen få hundre folk møtte fram. (Det var mange årsaker til det, som ikke skal trekkes fram her,

men propagandaen for demonstrasjonen var minimal.)

Dette mener jeg er ett eksempel på høyreavviket i det anti-imperialistiske arbeidet.

Kritikken av Mugabe-møtet er ikke riktig. Det ble klart på svært kort varsel av Mugabe ikke kunne stille på møtet. Det ville vært politisk galt å improvisere møtet uten å ha et skikkelig program. Det er spørsmål om hvem som kan holde sånne taler på sparket, hvordan en skulle lagt om møtet, det er ikke bare å vedta å holde møtet, men møtet skal være av en sånn karakter at det styrker det anti-imperialistiske arbeidet.

Jeg er uenig i Wens kritikk av PAC-møtet. Jeg er uenig i at hovedsaka ved møtet var å markere at det var oppretta et PAC-kontor i Oslo. Det var riktig å markere det, men møtet må sees i samband med at vi nå er i ferd med å bygge opp et omfattende solidaritetsarbeid for PAC og folket i Azania.

For redaksjonen, Per

Om litteraturhenvisninger

Jeg holder på å bli sprø av at studier som blir oppgitt fra DS og SK/TF, det være seg i studiespalter, artikler eller innkallingene til møtene ofte er direkte gale og alltid er upresise. Det kan ta lang tid til å finne fram til hva dere

har ment, og noen ganger går det ikke.

NOEN TIPS

Oppgi alltid:

Forfatter, tittel, sted, forlag, år.

Sidetall for kap. sitat, osv.

Hvis det gjelder en artikkel, så oppgi alltid hvor den finnes. Dvs. forfatter, tittel osv. Hvis det finnes flere utgaver, så ta heller med en, enn ingen og si at dessuten finnes den i flere utgaver.

Studieleder